

FOTO: Ranquilco.com

Følger naturen: Estancia Ranquilco har kun åpnet i sommersesongen, fra sent november til april. Resten av året er det for kaldt. Stedet ligger nord i Patagonia.

COWBOY- JULIA

Fascinasjonen for cowboyer førte Julia (36) fra Oslo til en ranch i Argentina – med fire timers ridetur til nærmeste butikk!

TEKST: Mona Bristol FOTO: Julia Marie Naglestad og Rosanna Stolberg

– **Jeg har alltid hatt en fascinasjon for cowboylivet, ja, hele pakka.** Stilen, musikken og menneskene. Som fireåring løp jeg rundt, utkledd som sheriff, nyinnflyttet i nabolaget. De andre jentene synes vel jeg var litt rar der jeg kom i vest med stjerne på brystet, ler Julia Marie Naglestad.

Til daglig jobber 36-åringen som fotograf og er bartender på Bonanza på Youngstorget i Oslo, oppkalt etter westernserien ved samme navn. Som hun selvfølgelig har sett på i uendelig mange timer. Med countrymusikk på anlegget og drømmer om å ta et en pause fra bylivet, brukte hun mye surfetid i jakten på det perfekte stedet. Valget falt på ranchen Estancia Ranquilco, som ligger i Neuquen-provinsen i Argentina, ved foten av Andesfjellene. Det at Argentina ble destinasjonen, var ikke helt tilfeldig.

– Jeg har alltid hatt veldig lyst til å reise dit, og følt meg veldig tiltrukket av landet. Mamma har sagt at det er noen argentinske aner i familien som gjør at jeg har fått det mørke håret og den lyse huden, så det kommer kanskje av det. Jeg har litt argentiner i blodet, sier hun og smiler lurt.

– Det første som slo meg var at jeg ville reise til en ranch som hadde dyr. Først lekte jeg litt med tanken på å jobbe med løshunder i Buenos Aires. Men så oppdaget jeg denne hesteranchen. Jeg var solgt.

LANGT UTENFOR ALLFARVEI

Julia var aldri en av de hesteelskende jentene i klassen. Bortsett fra noen små rideturer som barn på besøk hos familien i Tyskland, var hun helt fersk som rytter. I Argentina ble hun kastet rett opp på hesteryggen. Gården ligger så langt fra sivilisasjonen at man må ri fire timer for å komme inn dit. Og det etter en 17 timer lang busstur og to timer i bil fra hovedstaden Buenos Aires.

– Du kan tro jeg var støl dagen etterpå, men det var så verdt det. Før den siste bakken, for å komme opp til hovedhuset, måtte vi ri over en elv. Det var helt uvirkelig, som i en filmscene. Jeg ble hestefrelst fra første dag.

Den 400 000 mål store ranchen hun reiste til, er eid av amerikaneren Ashley Carrithers og drives i dag av sønnen Thomas. Stedet tilbyr en ➡

På heltid: Julia elsker cowboy-livet. – Hadde det dukket opp en mulighet på en ranch litt nærmere Norge, ville jeg kastet meg rundt og flyttet.

På ekspedisjon: Julia (lengst til høyre) var med på en fem dager lang ridetur hvor de overnattet ute.

Da vi kom fram til butikken etter fire timer, kjøpte vi oss en iskald øl. Det er den beste ølen jeg har smakt.

Hesteferie: – Stedet er perfekt som et avbrett fra livet her hjemme, sier Julia. Stedet arrangerer rideturer over flere dager, noen også kun for kvinner.

spesiell opplevelse til dem som ønsker en bærekraftig ferie. På landområdet bor en gruppe lokale gauchos, argentinske cowboyer. De har levd der hele livet, og jobber på ranchen. Ellers er resten av driften basert på sesongarbeidere.

Som såkalt praktikant på gården, deltok Julia i alle praktiske gjøremål. Det var alt fra å melke kuer til å lage mat eller ligge på alle fire og luke i salatbedet. En annen dag ble brukt til å grave grøfter, fiske i elva eller dra på dagstur for å handle mat. Nærmeste butikk ligger en fire timer lang ridetur unna.

– Jeg var med å ri til butikken én gang. Da vi kom fram, kjøpte vi oss en iskald øl. Det er den beste ølen jeg har smakt! Og det var ganske kult å binde opp hesten utenfor butikken, sier hun.

LEIRSKOLE MED SMÅ GLEDER

Ikke bare er det kronglete og tungvint å få varene inn til gården, noe av grunntanken til stedet har de hentet fra Aristoteles' ordspråk: «Lykken tilhører dem som er selvforsynt».

– Kaffe, vin, mel og pålegg, noe hermetik og litt frukt blir kjøpt innimellom. Men ellers skaffer de til veie alt an-

net selv. Stedet baserer seg på gjenbruk og å ha så lite avfall som mulig.

Etter overraskende kort tid, forteller Julia, lærte hun seg å sette pris på de virkelige små gledene, som hjemme er en selvfølge.

– Man er så vant til å få alt man vil ha hele tiden. Det høres kanskje rart ut, men det var så deilig å ikke ha tilgang på alt. Og det var så stille. Det er en fantastisk måte å leve på.

Privatliv var det så som så med. I to måneder delte hun rom med to damer som hun møtte for aller første gang på bussholdeplassen i Buenos Aires.

– Jeg er jo vant til å bo alene, og hadde litt noia. Med det gikk overraskende fint. Vi fikk kallenavnet Tres amigas, for vi hang sammen hele tiden. Den dagen jeg kom hjem til Oslo måtte en venninne overnatte hos meg, for jeg ville ikke sove alene. Jeg hadde jo blitt så vant til å ha selskap. Og det er veldig utypisk meg, sier hun og ler.

Samholdet var noe Julia satte ekstra stor pris på. Det var litt som en stor sommerleir du aldri vil skal ta slutt.

– Jeg fikk venner i alle aldre, og vi sov ute sammen under en fantastisk

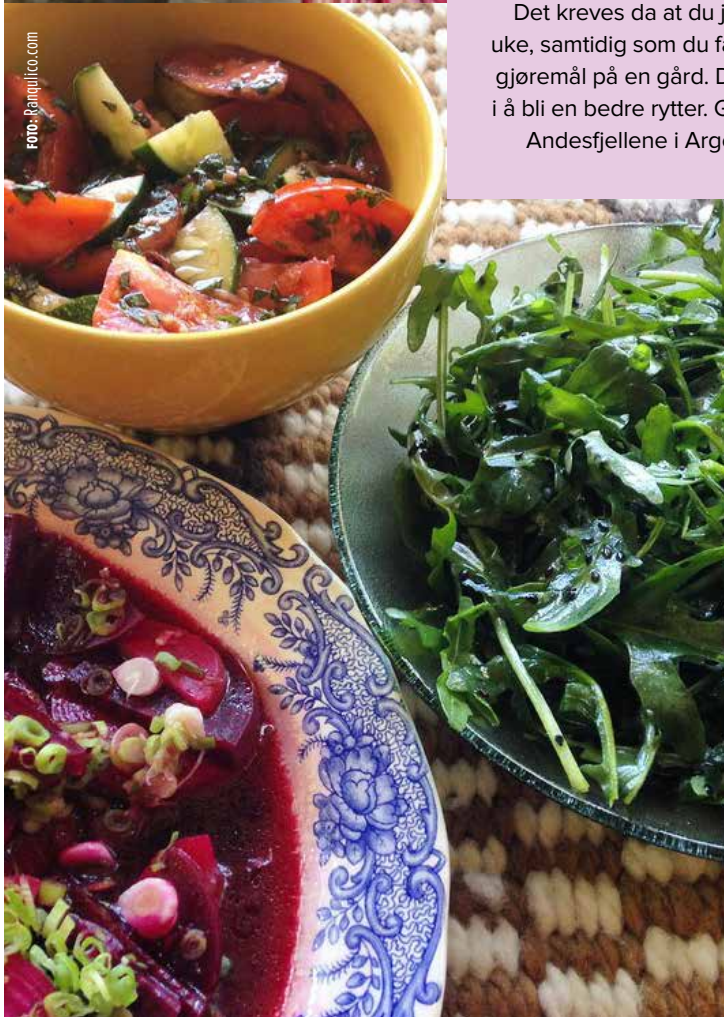
Urfolket: Julia sier hun er full av beundring for all den kunnskapen gauchoen, de ekte cowboyene, besitter. Her deler Luis opp en grilla geit, noe som ofte sto på menyen.

Estancia Ranquilco

Ranthen tilbyr alt fra overnatting i luksusklassen, til flere dagers tur på hest med overnatting under åpen himmel. Det er også mulig å dra dit som praktikant i en lengre periode, slik Julia gjorde.

Det kreves da at du jobber en del timer hver uke, samtidig som du får opplæring i alle daglige gjøremål på en gård. Du får også masse trening i å bli en bedre rytter. Gården ligger ved foten av Andesfjellene i Argentina. Ranquilco.com/

Stedet gir en frihetsfølelse som er vanskelig å beskrive.

Helt vilt: Det å bade naken i den lille elva, etter en lang dag hesteryggen, er en opplevelse Julia aldri vil glemme.

Alt er så mye friere der.
Ting ordner seg, er innstillingen.

Nye venner: Det var folk i alle aldre fra USA og Europa. Alle uten i samme ærend som Julia – å få et avbrett fra livet hjemmet. Kveldene ble tilbrakt rundt bålet hvor vinen ble sendt rundt, og alle drakk av samme flaske.

stjernehimel. På kveldene samlet vi oss ofte rundt bålet og grillen. Alle som var der var så fine folk, på sin måte inspirerende og kreative, frie sjeler.

BRATT LÆRINGSKURVE

Dagene gikk med til arbeid. Men minst tre dager i uka ble det også tid til å ri. For nyhestefrelste Julia var det dét hun satte aller mest pris på.

– Alt er så mye friere der. Ting ordner seg, er innstillingen. Etter kort tid fikk jeg hente ut en hest alene, det var stort. De ga meg opplæring på det viktigste, deretter ga de meg tilliten. Det er såkalt western-style som gjelder der, så jeg hadde jo ikke hjelm eller noe. En dag tok jeg skikkelig salto av hesten, men heldigvis gikk det bra.

For en typisk bydame som bruker mye tid i asfaltjungelen ble kontrasten til Oslo-livet stor. Men savnet etter livet her hjemmet, som til tider gjør henne veldig sliten, kom overraskende sjelden på besøk.

– Jeg ble nok en tøffere person av å være der. Man er ute hele tida. Jeg

er ikke noen naturfreak, og er sjelden i marka. Men jeg opplevde hvor deilig det var å bare være ute i naturen. Å fiske, sove ute, være på tur.

– Mens jeg var der fikk jeg store tanker om ting ville endre på når jeg kom hjem. Kjøpe mindre og riktiger. Være mer i naturen. Men jeg ser jo at man faller raskt tilbake i gammelt mønster når man er hjemme igjen. Dessverre.

– *Ble cowboy-drømmen realisert?*

– Så absolutt. En av de siste dagene dro jeg og en til på en såkalt «round up» alene for første gang. Det er å hente inn alle hestene fra et stort område mens man selv sitter på hesteryggen. Jeg kom tilbake med 19 hester. Da følte jeg meg som en ekte cowboy. Hun ler igjen.

Lengselen etter ranchen har vært så stor at hun nå drar hun tilbake til Ranquico for en måneds tid.

– Stedet gir en frihetsfølelse som er vanskelig å beskrive. Jeg fikk tilbakemeldinger på at jeg så happy ut da jeg var der. Jeg hadde ikke noe valg, jeg måtte tilbake!

